

SEVGİLİM UNUTTURMA DA AĞUSTOS'TA AĞLAMAYA GİDELİM

Ali Karaçalı'ya

(başlıklı bir şiir yazmak istiyorum
ama buna yıllardır izin vermiyor efendim)

ki Zarifoğlu üzgün şairlerin şeyhidir
himmet etsin bir esrime
nedir ki bir dize
belki de beni ankaraya aldırırlar
ne olur yazayım güzel bir şiir
parklarda onu kekeme çocuklarla okuyayım
sonra yalınlaşır eşya
güle güle yıkılır bu gavur duvarı
yerini bulur gayya kuyusunda şehir
daha ne kadar ceylan sanırlar
rüyasında leopar görenleri
-ben yerliyim, belki de dört çocukluyum
şimdi kim benden kurutulur-
rektörler beyaz pantol giyer
ve başlar unutmaya törenleri
en arkaya bir arabistan gelir oturur
şeyhim himmet edersen eğer
içimde zıkkımın köküne bölünür dünya
-bakarsın saçlarımı uzatırım, ağustos'ta elinde olur-
sonra ateşe verirler naylon parlayan kadınları
ama kimse görmesin hiç kimse
peltek sevgilimin
yaktığını bu bahtsız dudakları
-ben köseyim, camlar bıraktım sakal yerine-

kimseye inandıramıyorum
inanmıyor kedim bile
iki fotoğrafta geceleyin bunları yaşadığımı
-oy şeyhim cebeleniyorum-
mutlu olamazsın gel seni şair yapalım
bu rüyaya uyandırırım diyorsun
oysa ben bu şiiri neredeyse yıllardır
peşinde ağlayarak yazıyorum

gölümsüyor yanı başımda bir çift seni kafir
inceleniyor yüzümde beş vakit bahçe
gülmesene
gülleri göz kapaklarıma zikirle bastırıyorum
oy şeyhim zıplıyorum artık tut beni
sevgilim beni dişleyerek yakalıyor
şeyhim tut beni yoksa bu kız elimde kalacak
bademciğim şişiyor, tüm pişmanlara miş eki işliyorum
korkuyorum bu olaya küçük esnaf karışacak
hiç kimse görmesin hiç kimse
iç cebimde yağmurdan bir pençe taşıyorum
ıslanıyor sevgilim, dağılıyor tören
doluyor gözlerime geride bıraktıkları
gidiyor şeyhim de
düşüyor ben pazarları evimi özlerim krallığı
imana geliyor en imansız bildiğim
sevgilim ben de gidiyorum
gözlerinden öperim.